

отъ луната, ту пакъ са качеше по тераситѣ на градината и най подиръ като измени тьмотата на мѣлечныѣ дървета стиги до многожелаемыѣ врата, но тежко ѝ! намѣри ги заключены. И к ѝ отъ насъ не е виждалъ колко смутена болезненна и оплашена бива физиономията на единъ слѣпъ, когато вѣколъ неожиданна пречка отбѣе, тъй да речѣ, пипанъето му? Но съ каквы думы да изрази непимото отчаяніе и роскъсванъето на сърцето, които са изобрази хъ, въ тѣзи минута, на лицето на злочестата тессалийка? вѣжыѣ рѣдѣ на момиченцето пипахъ безпрестанно вратата и разгренерены ги опитахъ отъ свѣдѣ. Злочеста! че на що ти послужи хъ великодушіе, хитриныѣ, невинныѣ и мъчителныѣ предапазванія, когато безсилна како сьрна, ты не можеш да убѣгнешъ отъ кучетата и отъ ловцыѣ? твоиѣ ловцы. само вѣ олко стѣжки далечъ отъ тебе, са кикотяхъ како гледахъ отча ныѣ ги усилия ловны, които безъ да са боѣжъ че ще имъ убѣг. ешъ, насла давахъ са отъ сега, съ безчеловѣчно търпѣніе, съ минутата когато ты щѣше да паднешъ въ рѣкѣтъ нѣкъ; и слѣпотата ти, злочеста, не ти дава да видишъ твоиѣ гонители!

— Мълчи Калліи! нека я оставимъ да са помѣчи, и нека видимъ какво ще рече когато види вратата заключены.

— Видѣ! издига си лицето къмъ небето, и вѣщо си говори. Ето хвърля са на земята като увтрена че злого е неоправимо. Не, тако ми Послѣдка! тя вѣщо друго хитрува, не ще еще да са отчае; азъ са чудѣ, тако ми Зевса, съ характера ѝ съ твърдостята ѝ . . . о, видѣ какъ са подиги пакъ; връща са и нова хитрина измисля. Сосіе, свѣтувамъ ти, не знаешъ вече! сграби я преди да излѣзе изъ градината, сега, тѣзи минута!

— Аа? Бѣжакыне душавая! чакай ты, сега си въ рѣдѣтъ ми! рече Сосій като преграбчи го, като момиченце.

Вообразете си послѣдній страхъ и рыданіе на заеца кога са охапи отъ кучего, или оплашени гласъ на лунаника когато са разбужда внезапно. Тѣи силно извика б зоката щомъ осѣти жиластата рѣжа на своя стражъ. Толкови мъчителенъ и отчаянъ бѣше викътъ ѝ, щото той бы ечалъ вѣчно въ ушыѣ на слушателя и този викъ изразяваше че са отне отъ рѣдѣтъ ѝ послѣдната брѣмка отъ която высѣше животътъ на Главка. До тѣзи минута сърцето на злочестата са бореше пом жду живота и смъртъта, но сега смъртъта са показа побѣдителница.

— Богове! извика Калліасъ. Този викъ ще раздыгне цѣлыя домъ, аа рбакъ тѣи леко спи! затула ѝ устата.